

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Controversiarvm Omnivm Hvivs Ævi Lvthero-Calvinisticarvm Libri Tres

Coppenstein, Johann Andreas

Mogvntiæ, 1627

II. De Svmmo Pontifice.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35233

DICO AD I. Commendavit Ecclesiam omnibus Christus; sed non æquænam soli Petro dixit: *Pasce*, scilicet. Omnes primariè & eminenter cum iurisdictione, etiam maiores in doctrina, seu spiritu. Nam ab his non pendet per se iurisdictionis.

AD II. At multa solus ac primus per egit; cur illa præterit Calvinista? Nec sequitur, Electores hoc decreuerunt; ergo Imperator non habet Primatū. Ita, Apostoli Diaconos instituerunt: ergo Petrus non habuit Primatum? *Dem:* Missus Petrus est, non ex imperio cuiusquam; sed vel ex consensu, ut Pater misit Filiū, & hic Sp. Sanctum: Vel ex directioe & consilio; ut Consilarii subinde mittunt Regem. *Demum:* Sic multæ quæstiones deferuntur ad parlamētum; saluo Regis primatu.

AD III. Erravit Petrus, sed in Facto; quia simulabat Iudaismum cum scandalogentilium. At in Fide errare non potuit: Quia *Rogavi pro te, ut non deficiat fides tua.* Nec ideo Primatum non habuit, licet reprehensus sit iustè à Paulo: Ut Dauid à Iob arguebatur, non ideo non erat Rex, 2. R. 2. 19. Possunt enim superiores corrigi à subditis; sub debito modo. Ita S. Patres, & Col. 4. vers. 17. Nam apud D. Tho. 2. 2. q. 33. a. 4. correctio duplex est, Iustitiæ; quæ est Prælatorum; & Caritatis; quæ & inferiorum est, adeoque omnium.

II. DE PONTIFICE ROMANO. QVÆSTIO VIII.

An S. Petrus Roma vixerit usque ad mortem Episcopi?

LUTHERANI, ut Velenus, Illyricus, Magdeburgense, pernegant.

CALVINVS, ob Scriptorum consensum non pugnat, Mortuum Romæ Pet. um: ut Episcopum ibidem egisse differtur. Vide Genealogia part. 2. q. 1.

SVASIONES ipsorum infra promittimus cum alternis resolutionibus.

AVTOR. Fuisse Papam, huc requiritur.

1. Fuisse Episcopum Romæ;
2. Neque satis hoc, sed nec mutati Episcopatum ibi susceptum.
3. Fuisse Romæ. 4. Aut ibidem obiisse, non requiritur. Omnia tamen quatuor ista de S. Petro verè affirmati, certa docet series historiarum, ordine subiecto.

PERIODVS APO- STOLATVS S. PETRI.

Anno Christi nati 31. Tiberij 15. Discipulatus Petri, 1. Vocatus ad Apostolatū nominatur Cephas. Ioan. 1. id est Hieronymo, in Gal. 2. Saxum seu Petra: aut Ogreto Mileu. l. 2. contra Parmeni. Caput. Baptizatusque à Christo, ait Euodius apud Niceph. l. 2. c. 3. ceteros baptizat Apostolos.

Anno Christi nati 33. Tiberij 17. Discipulatus Petri 2. Petro ob Confessionem Primatum promittit Christus. Lique supra.

Anno Christi nati 34. Tiberij 18. Petri Papatus Ierosolymis 1. Petro Resurgens apparet soli Christus: Ambr. in Luc. 24. Qui tradit ei, confirmatque Primatum. Matth. 18. Claudum Act. 9. sanat, sit

fiturque Synedri. Dimissus, *Act. 5.*
vmbra sanat ægros.

Anno Christi nati 35. passu 1. Tiberij 19.
Petrus cum Ioanne ad confirmandos
Samaritanos conuersos pergit. *Act. 10.*

Anno Christi nati 39. passu 5. Caligulæ
1. Petri Papatus Antiochia. 1. Paulus fuga
elapsus venit Ierosolymam videre Petru.
Petrus pacificâ Iudæâ, Galilæâ, & Sama-
riâ, pertransibat vniuersos. *Chryl. hom.*
21. in Acta. In dispersione post necē Ste-
phani, venit ANTIOCHIAM, *Act. 11.*
Erigitque ibi Cathedram. *Hier. in Gal. 2.*
Itaque Ierosolymis annos exegit qui-
nos.

Anno Christi nati 40. passu 6. Caligulæ 2.
Petri Antiochia 2. Petrus latè peragrans
visitat Ecclesias, miraculis clarus. *Act. 9.*
Hier. epist. 77.

Anno Christi nati 41. passu 7. Caligulæ 3.
Petri Antiochia 3. Petrus Gentiles pri-
mus conuertit, *Act. 10.* id ei exprobran-
te Cerintho. *Epiph. her. 28.*

Anno Christi nati 44. passu 10. Claudii
2. Petri Antiochia 6. Petrus ab Agrippa
vinculatus, cæso Iacobo, *Act. 12.* ab An-
gelo eductus, varia loca perlustrans Epi-
scopos instituit: ac post Diuisionem Ap-
ostolorum ROMAM abiit, *Bzouius §.*
11. *ex Hier. de Script. Eccles. stat. contra Si-*
monem Magum, §. 25. at Cathedram
erigit Pontificalem.

Anno Christi nati 45. passu 11. Claudii
3. Petri Roma 1. Petrus Primam ex Vrbe
scribit Epistolam, Euodio sibi Antiochię
subrogato. Sic *Ignatius epist. 12.* Scriben-
te Euangelium Marco, comite Petri,
ab hoc misso Alexandriam, ad fundan-
dam ibi Ecclesiam.

Anno Christi nati 51. passu 17. Claudii

9. Petri Roma 7. Petrus edicto Claudii
cum Christianis ac Iudæis Vrbe pulsus,
Ierosolymis Concilium de Legalibus
instituit. *Act. 8. Sueton. in Claudio c. 25.*
Exulat ergo ex Vrbe VII. annos.

Anno Christi nati 57. passu 23. Neronis 1.
Petri Roma 13. Nerone Iudæos Vrbi resti-
tuente, *Act. vlt.* Petrus quoque reuer-
tit eodem: Cuius Vicarium Linus age-
bat.

Anno Christi nati 59. passu 25. Neronis 3.
Petri Roma 15. Paulus Romam venit
causam suam eoram Nerone perorati
exacto biennio in libera custodia dimis-
sus peragrat Hispaniam: Inde

Anno Christi nati 68. passu 34. Neronis
12. Petri Roma 24. Petrus cum Paulo cõ-
uolat ROMAM, ad afflictam Ecclesiam
subleuandam. Simonem Magum præ-
cipitat; fit nexus cum Paulo. Teste *Bar-*
onio è multis.

Anno Christi nati 69. passu 35. Neronis
13. Petri Roma 25. Coronam fert Marty-
rii cum Paulo. Succedit Linus Papa.

Itaque Petrus primū annos egit Ro-
mæ VII. dein exul, IV. demum alios
XIV. ibidem: Fuit igitur Pontifex Ro-
manus annos 24. menses 3. dies 11. Ita
Baronius. Et menses isti Chronogra-
phorum in annis quinque designan-
dis differentiam intulerunt. Hæc hi-
storia: Inde liquet controuersia.

I. Petrus Romæ primus prædicauit.
1. Quia 1. *Pet. vlt. Salutat vos Ecclesia in*
Babylone, id est, Romæ: *Apoc. 17. quæ sedet*
super septem colles. Ita *Papias* apud *Euseb.*
l. 2. c. 15. 2. Quia constat, *Act. vlt. &*
epist. ad Romanos, multos Romæ degisse
Christianos: at hos à S. Petro factos: te-
stib. S. Patribus, apud *Bell. l. 2. de Pont. c. 2.*

X 2. Quia

3. Quia S. Marcus, Petri socius, Romæ scripsit Euangelium, teste *Irenæo l. 2. c. 1. Hieron. de viris illust. &c.* 4. Quia Sim. Magum ibi prostravit: *Irenæus lib. 3. c. 3.* 5. Quia Luthero-calvinistæ Romam esse Babylonem proclamant: Inde Lutheri prodiit liber de Captiuitate Babylonica. Eaque sola de causa Magdeburgenses *Cent. 1. lib. 2. c. 4.* Apocalypsin non relierunt.

INSTAAT Velenus: & 1. Duas Babylonones fingit, Assyrianam, & Ægyptiam.

Sed non docet.

2. Illud Apoc. 18. *Cecidit, cecidit Babylonia. &c.*

AT, Patres intelligunt de Roma idolatrica; non de Christiana ibi Ecclesia.

3. Apocal. 18. *Exite de illa. &c.*

AT, Impiâ sc. nam de Ecclesia Rom. exisse nemo legitur:

Roma autem figuratè Babylon dicitur, teste *Tertull. l. 3. contra Marcio.* Quòd, sicut illa Nabuchi caput imperii, captiuû tenuit Israëlem; sic Roma Christianos in Neronis persecutiõe premebat Ideoque *cecidit* impia, surrexit pia: Hier. lib. 2. in Iouin. *Scriptam in fronte blasphemiam Christi Confessione delesti.*

4. Velenus mentitur, Tranquillum & Terrullianum dicere, statim post Christum passum Romæ cœpisse Christianos: & Barnabam ibidem prædicasse primum.

AT, 1. Ante visionem de linteo, factam *Pero*, Gentibus nemo ausus fuit prædicare. 2. Et Barnabas à latere Pauli non abiit, *Act. 11. 12. 13. 14. 15.* vsque post Conc. Ierosol. scilic. anno 21. post Christum passum; post Tiberii mortem anno 13. Christi nati anno 55. Petri Romæ anno 11.

II. Petrus Romæ Sedem Episcopale habuit, nec aliò transtulit. 1. Docet id continua Successio: 2. Patrum ac Orbis consensus; atque etiam aduersariorû fatentium, omnibus Christianis, ad vsq; tempora Wicleffi, sub annum 1400. fuisse id persuasissimum. 3. Quia negant Romæ Petrum sedisse Episcopum; Vbinam confederit, docere? nec fingere sat sciunt.

III. Ibidem verò vitam Martyrii finisse testantur iidem.

OBJECTIONES Veleni, Calvinii, Illyrici, futilitate ipsa futiliores ac mendaces, vide in Bellarm. c. 5. 6. 7. Eius sint variæ circa varia sententiæ historice, nulla tamen varietas in hoc est, quòd Romæ sit mortuus Episcopus Petrus,

QVÆSTIO IX.

An Petrus iure diuino habere perpetuum Successores debuit?

LUTHERVS lib. de potest. Papa: Illyricus de primatu Papa: Schmalcaldici, Magdeburgenses in singulis *Cent. c. 7.* CALVINVS *Instit. l. 4. c. 6. & 7.* cum Hæresarcha Nilo Episcop. Thess. pernegant, 1. Iure diuino Succedi Petro; 2. Aut Succedere Romanos Episcopos. Causæ patebunt.

AUTOR. I. Iure diuino debet ALIQUIVS Petro in Primatu Ecclesie totius succedere. Nam FINIS Pontificatus est, Pontificem esse propter Ecclesiam; non contra: Vnde Aug. lib. de Pastoribus c. 1. *Quòd Christiani sumus, propter nos est; quòd Præpositi sumus, propter vos est.* At magis nunc, quàm tunc sub Apostolis, Vno eget Pastore Ecclesia; cû nunc & plures, & deteriores sint Christiani. Non igitur cum morte Petri debuit Pon-

Pontificatus extingui; sed cum Ecclesia continuari. Cum autem Ecclesia iure diuino sic instituta sit Christiana, vt perduret vsque ad consummationem sæculi, omninò perinde necesse est, Pontificatum perdurare debere in Vno Aliquo Pontifice, demortuis succedente. Huc valent, quæ *quest. 3. de Monarchia* disceprauius.

Vide in *Antichristo p. 2. q. 4.* plura de Iure diuino.

NOTA pauca.

I. Aliud esse Successionem; aliud Rationem successionis. *Successio* in Pontificatum Petri est ex Instituto Christi, Iurisque Diuini, vt perduret vsque ad finem mundi: Ideo quisquis succedit, accipit à Christo Pontificatum. *Ratio Successionis* autem est ex Facto Petri, non ex Instituto Christi: Factum est Sessio eius Romæ. Hanc Petro apertè iussisse Christum sentiunt S. Marcellus *epist. ad Antiochenos*; S. Ambr. *Orat. contra Auxentium*; Athanas. *apologia pro fuga sua*. Neque est improbable.

II. ALIQUEM Succedere debere Petro est de Iure diuino: At *Rom. Pontificem* succedere oportere est de fide. *Primo*; quia Successio est à Christo instituta: patet in Antichristo meo: At verò hæc Romana successio est ab hominibus, scilicet à S. Petro & Conciliis orta descendit.

Potest autem esse aliquid de fide; vt V.g. Paulum habuisse penulam, quod non ideo tamen esse Iuris diuini dici debet: Quia non habuit eam ex Institutione Dei. Itaque Romanum Episcopum Succedere Petro debere, etsi non est expressè in Scriptura; ex ea tamen euidenter deducitur; Ideoque est de fide: Et orbis

totius, omniumque sæculorum Consensus sic tenuit semper.

III. *Pontificatus Petri, & Episcopatus Romanus* non sunt actu duo, sed vnum; etsi is à Christo immediatè, hic à Petro sit coeptus. Is enim in se continet Patriarchatum, Archiepiscopatum, Episcopatum; quæ vnũ sunt actu, potentiã plura.

IV. Petro succeditur; non aliis Apostolis in Apostolatu. Quia Petro nominatim in persona, ceu Capiti & Pastori Vniuersali data Potestas est Apostolica; cæteris nec tota supra etiam coapostolos; nec ita sigillatim, semel & simul; sed in genere certæ solum partes gregis; nec simul & semel. Vt ligandi potestas, *104. 20.* Prædicandi & Bagtizandi *Mat. ult.* Consecrãdi, *Luc. 22.* Quorũ par *Officiũ* manet cõmune; *Successio* autem, locorum est, & personarum peculiaris ac propria.

OBSCIT. I. Nilus. Papa est Episcopus, non Apostolus; Apostoli enim ordinarunt Pastores & Doctores, non in Apostolos: Ergo Papa succedit Petro non in Apostolica potestate.

RESPOND. In Apostolo tria sunt: 1. Vt sit immediatus Christi minister à Deo doctus sic, vt Sacros libros scribat. 2. Vt Ecclesias constituat: 3. Vt summam in omnes Ecclesias habeat potestatem. Duo posteriora, non primum, conueniunt Papæ Romano.

II. CALVINVS *Instit. libr. 4. c. 6. §. 8.* Etsi Petrus XII. Apostolis præfuit; non ideo toti orbi: minus Papa. *Ibid. §. 11.* Si ideo Papatus esse Romæ debeat, quia ibi Petrus vita perfunctus est; ergo Iudaicus Pontificatus debuisset in deserto fuisse, vbi diem clausit Moyses: at non hoc: ergo nec illud.

RESP. AT fixa Sedes inducit fixum Pontificatus locum; non migratio perdeserta. Et Petrus orbi præfuit vniuerso, patet suprà.

X 2 3. Ibid.

III. *Ibid.* §. 12. Priuilegium Pontificatus si est *Locale*; iam hic debetur Antiochiæ: si *Personale*, iam nil ad Romam magis, quam aliam urbem: Si *Mixtum*, tunc fuit temporarium, expirauitque cum Petro.

RESP. Ex *Instituto Christi*, est *Personale*; ex *Facto Petri*, est *Locale*. *Personale* autem est duplex: *Priuatum*, quod personæ pro se sola datum cum ea expirat: *Publicum*, quod datum est personæ pro se, & pro successoribus: Vt, Pontificatus Petro; Apostolatus verò datus est priore modo pro solis Apostolis, quibus ideo non successum est in priuilegio; sed in Episcopatu. Quia tamen Petrus Romæ sedit; ideo eius *Personale* priuilegium factum est mixtum.

IV. *Ibid.* c. 7. §. 28. Si, quæ Petro dicuntur, Romano Papæ dicta censentur; ergo hi omnes forent Satanæ: *Matth. 16.* vti Petrus est dictus.

RESP. Dicta Petro sunt triplicia: Quædam pro se, vt vni ex Fidelibus: Vt *Matth. 18. Si peccauerit in te frater tuus. &c.* Quædam pro se solo, tantum: Vt *vade Satana. Ter me negabis.* scilicet, ob priuatæ eius personæ defectum. Quædam pro se & successoribus, ratione officii Pastoralis: Vt *Pasce oues. Confirma fratres. Quod cunq; ligaueris.*

LVTHERI argumentola sunt straminea, & ficulnea.

QVÆSTIO X.

An Petro Romanos Episcopos succedere in Monarchia Ecclesia, sit de Fide?

AUTOR. Petrus ex Instituto Christi, iure diuino, debuit habere Successores: patet quæstione præcedenti: maximè in Antichristo. Sed alios ha-

ber non potuit, non debuit (ex ipsius Facto) nisi Episcopos Romanos: Et is habuit summum Pontificatum: ergo et hi, etiam immediatè à Christo. Vide in *Geneal. p. 2. q. 2.*

2. Idem demonstrari vide apud *Bell. c. 13.* ex Conciliis, *c. 14.* Testimoniis Pontificum. *cap. 15.* Ex Patribus Græcis. *c. 16.* Latinis. *cap. 17.* ex Origine Primatus. *c. 18.* Ex Autoritate exercita Papæ. *cap. 19.* Ex Legibus, Dispensationibus, & Censuris. *cap. 20.* ex Vicariis Papæ. *cap. 21.* ex iure Appellationum.

I. LUTHERO-CALVINISTÆ, Concilia non recipiunt celebrata post annum Domini DC.

AT, ex prioribus docemus Romanum Pontificatum continuum.

II. TESTIMONIA Pontificum Romæ usque ad annum DC. dicunt Luthero-calvinistæ esse recentia, & suppositicia.

AT, consensu plurium redarguntur.

Posteriores post annum DC. Papas aiunt fuisse Antichristos.

AT, tunc vniuersa Ecclesia fuisse Antichristiana; & Ecclesia Dei interisset. De Papis aliis comminiscuntur Vana.

III. Ex S. Patribus Caluinus & Illyricus obiiciunt Cyprianum, Hieronymum, Bernhardum.

AT, sycophanticè. Et, ex illis ostendisse, Romani Pontificis Monarchiam ab ipsa Christi resurrectione, Autore Christo, principium accepisse; Ostensivum genus argumenti dicitur.

IV. Ad impossibile ducens argumentum tale est. 1. Si non est, vt dicimus; ergo alio tempore & autore coepisset illam, dicendum est: at nec Tempus, nec

nec Auctor alius notari potest. Ergo de fide est Pontificatum à Christo coepisse, & accipi porro.

QVÆSTIO XI.

An Pontificatus aliunde, quam à Christo, inceperit?

Hereticorum opiniones quatuor sunt apud Ioann. de Turrecremata, l.

2. cap. 39.

Prima Dicentium, Auctoritatem Rom. Pontificis esse ab Apostolis.

AUTOR. AT, si de Facto Petri id dicat; Est. Si de consensu Apostolorum ad Christi Institutionem, adque Petri fixam Romæ Sessionem, etiam est ab Apostolis: Si de Institutione Pontificatus id dicat hæc est à solo Christo. Verè igitur Anacletus Epist. 3. *Sacrosancta Rom. Ecclesia non ab Apostolis, sed ab ipso Domino Primum obtinuit: ubi ait: Tu es Petrus, &c.*

II. N. L. est hæresis: Ab Concilio Generali est Romanus Pontificatus.

AT, verè Gelasius. *S. Rom. Ecclesia nullis Synodicis constitutis ceteris Ecclesiis pralata est: sed Evangelica Voce Domini Primum obtinuit.*

III. Ab elegantibus Papam Cardinalibus coepisse Papatum. Ita Synodus Schmalcaldica, docens inde Papam non esse supra Ecclesiam; quod hæc eam eligit.

AT, 1. Papæ priores fuerunt Cardinalibus; & hi ab eo creantur. 2. Si Cardinales conferrent Pontificatum, & eum auferre possent: at non possunt. ergo. Est tamen designatio Personæ electæ ab electoribus: coniunctio autem Pontificatus cum electa persona fit à Christo, mediante actu humano electorum, declarantium eam esse Pontificem Summum.

IV. Hæresis fuit Marsilii de Padua: Dein Wicleffi; tum Hussi: Pontificatum à Cæsare Constantino Magno coepisse.

AT, hic palatium Lateranense quidem donavit, & Temporalia multa: nil autem Spiritale: Simul fatetur Petrum Christi Vicarium fuisse; ideoque Successores eius, Ecclesiæ totius Principes: Quo quid Fidei, quidque Iuris semper fuisset, declaravit.

CALVINVS *Instit. lib. 4. c. 7. §. 17.* fingit, in Græcos donatum Pontificatum à Phoca Imperatore descendisse: In Gallos translatum inq; Germanos à Pipino; dein à Carolo. Sic & **LUTHERVS** *lib. de Suppuratione temporum. Centuriatores, Cent. 6. c. 1.* Illyricus in *hist. de Primatu. Schmalcaldici. &c.*

LUTHERVS *lib. de potest. Papa,* à Carolo IV. Pontificatum Romanis ait esse delatum; docetque ex Platina in *vita Benedicti II.*

AUTOR. At Lutherus aut fallit, aut fallitur. Ita res habet.

1. A temporibus Iustiniani, qui à Gothis urbem liberarat, Imperatores consueverunt electionem Papæ non permittere, nisi ab iis confirmatam. Id quod Papæ tolerabant, ad maius bonum, pro tempore; quod inuito Imperatore minus suum exequi se non posse viderent: teste *S. Greg. in Ps. 4. pœnit.* Carolus IV. verò hoc ius suum remisit Benedicto II. Et hoc Platina dicit.

2. Phoca autem solum declaravit & testatus est Rom. Pontificem fecisse semper Caput Ecclesiæ. Causa declarationis erat, superbia Constantinopolitanorum Episcoporum, se scribentium *Vniuersales.*

3. De Pipino & Carolo vera historia est ista; testibus multis apud *Bellarmin. l. 2. de Pontif. c. 17.* Reges Franciæ, quòd ante

X. 3. Pipi-

Pipinum per annos 80 vitam epicuram agerent, omnisque Religio penè extincta iaceret; proceres regni, & S. Bonifacius Episcopus Mogunt. exorant Papam Zachariam, ut absolutis à iuramento subditis, regnum transferret in Pipinum, & Carolum. Hi in Papam grati, nil noui in eum beneficii contulerunt, nisi quod Sedis Romanæ protectionem & Religionis Christianæ profiterentur, ac reipsa præstarent. Vide *Bellarmin. lib. 2. c. 17.*

QVÆSTIO XII.

An Papa humano iudicio subiacet?

LVTHERANI, CALVINIANI, cæteri; hæretici duo aiunt: 1. Cum Marfilio de Padua, olim damnato, teste *Turrecrem. l. 4. de Eccl. p. 2. c. 37.* Papam ab Imperatore posse iudicari, puniri, deponi. 2. Cum Nilo *lib. de Primatu: posse à Concilio.* CALVINVS similiter *Inst. lib. 4. c. 1. §. 19.*

AU T O R. Romanus Pontifex. 1. Quà Caput Pastorque orbis Christiani, VNVS SOLVS dici debet; non PRIMVS: quia non habet secundum: Quà Patriarcha, Primus est; quia plures post eum sunt Patriarchæ ac Primates.

2. NĒC quà Princeps sæcularis; nec quà Episcopus potest vel ab Imperatore, vel ab Cōcilio etiã generalissimo iudicari. Quia supra omnes est: & Pontificatum habet à Christo, nō ab hominibus: ideo solius Christi subiacet iudicio.

3. Posito, non dato; Si fieret hæreticus; tunc eo ipso per se desineret esse Papa, Caputque Ecclesiæ: Sicuti per se desinit hæreticus esse Christianus, & Ecclesiæ membrum. Declaratur verò hæreti-

cus aut ipsa facti notoreitate; aut à Concilio generali: Non ab eo deponitur; sed à Deo depositus declaratur. 1. Sicut, Luc. 12. *Veriet Dominus seruis illius, & paret partem eius cum infidelibus.* 2. Quia præter Christum non habet se altiorum Dominū in terris Papa. 3. Sic Concilia & S. Patres: *Sacra Sedes à nomine iudicatur.* Vide *Bellarminum lib. 2. cap. 26.*

1. OBIICIT Nilustris. 1. Petrus à Paulo seculi iurgauit tulit.

AT, ea fraterna correctio erat; nō iudicialis. Et Paulus se Petro submissè ideo enim ascendit, ut conferret cum eo Euangelium.

2. Honorius est à Synodo VI. condemnatus.

AT, solum hæreticus declaratur.

3. Papa Legibus subiacer Ecclesiasticis.

AT, directiue; non coactiue. Canones Synodi sextæ contrarii, sunt suppositi.

II. OBIICIT CALVINVS *Inst. l. 4. c. 7. §. 19. 20. 21.* Gregorius se Imperatoris seruum appellat.

AT, teste Diacono l. 4. vitæ eius, c. 58. idem Clericos Filios, sæculares omnes Dominos suos dicere consuevit. Tenebat autem tunc dominium temporale in Urbem Imperator.

Adhæc, sæpè Imperatores, ut oues, à Papis Pastoribus iudicatos; contra nunquam, legimus: Vt Philippus à Fabiano, Theodosius ab Ambrosio: Arcadius ab Innocentio &c. Et S. Greg. eadem *epistol. 31. lib. 4.* quam citat Calvinus docet, Imperatorem debere Sacerdoti honorem: Et Constantinum, etiã volentes Episcopos iudicare non ausum memorat: Et vocatus ab Imperatore *Simplex*, de graui eum iniuria culpatur.

2. OBIICIT

I. OBI. Christus Pilato. Ioann. 19. Non haberes potestatem aduersus me, nisi tibi datum esset desuper. Vbi Aug. Quia, Rom. 13. Non est potestas nisi à Deo.

RESP. Cyril. & Chryl. aiunt ibi loqui Dominum de potestate permissionis diuinæ, non iurisdictionis: iuxta Luc. 22. Hæc est hora vestra, & potestas te- nebrarum permiffa.

3. OBI. Act. 25. Ad tribunal Casaria sto, ibi oportet me iudicari. Casarem appello.

RESP. Cæsar erat de facto, non de iure Iudex Pauli: etsi ethnicus, at Cæsar. Ideo neque infidelium Iudex est Papa; I. Cor. 6. Quid ad me de his, quæ foris sunt, iudicare? Proinde ciuilitè etiam Papæ erant Ethnicis Impp. subiecti.

4. OBI. Omnis anima Potestatibus sublimioribus subdita sit.

RESP. Hæc generalis admonitio est ad omnes, Nam & Christo subditus Papa est.

5. OBI. In Veteri lege, 3. Reg. 2. Salomon deposuit Abiathar Pontificem; substituitque Sadoch.

RESP. Hieron. lib. 1. contra Pelag. August. &c. In Veteri Testam. summa potestas fuit temporalis; in Nouo, Spiritalis. Dein, Pontifices in Sacris erant supra Reges: at Abiathar in Politiam peccarat: ideo plexus est; vt impletur sermo Domini; cuius executor Salomon erat. Quare Papæ sub ethnicis tolerabant potestatem facti, non iuris: Sicut Dominus, Matth. 17. pendens tributum, quod prius docebat se non debere.

Q V Æ S T I O XIII.

An Papa rectè dicatur Vniuersalis; alisque Nominibus?

LVTHERRVS lib. de potest. Papæ, ait S. Gregorium titulum Vniuersalis, Summi, Sanctissimi, reculasse.

A T, Concil. Chalcedon. S. Leoni, & aliis cum alii tribuerunt.

2. Magdeburgenses Cons. 6. c. 7. mentiuntur Papam à Iustino Imperatore creatum Patriarcham anno 320.

A T, in Concil. Chalcedo. anno 454. dicitur prædecessoribus Vniuersalis Patriarcha.

3. CALVINVS Instit. lib. 4. c. 7. §. 4. Negat mendax, oblatum in Concilio Chalced. nomen Vniuersalis S. Gregorio fuisse.

A T, Act. 3. ab Conc. Chalc. sæpè id nomen datur illis.

CALVINVS instat ex S. Georg. l. 4. epist. 32. nomen Episcopi Vniuersalis esse profanum, Antichristi prænuncium, sacrilegum. Illyricus & Lutherus huc allegant Gratianum dist. 99. Vniuersalis nec Romanus Pontifex appellatur.

A T, Vniuersalis dicitur dupliciter:

I. Sic, vt solus sit omnium locorum Episcopus, & cæteri eius Vicarii tantum: Ita verum dicit Calvinus. **2.** Sic, vt Vniuersæ Ecclesiæ curam quidem habeat; non tamen locales Episcopos excludat: Et ita est Papa: agitque sycophantam Calvinus. Vide Bellarmin. lib. 2. de Pontif. c. 31.

II. Nomen est PAPA. S. Ignatius epist. ad Mariam Zarbensem: Cum esses Roma apud Papam Linum. Significat Patrem, per modum blandientis. Hom. odyss. l. 6. χείρην Πάππᾱ Φίλτατε. Vox usurpata Iuuenali, Aufonio, Sacris, profanis.

INSTANT. Alii quoque Episcopi Papa dicit: vt Augustinus ab Hieronymo. Hinc & Sacerdotes dicuntur Patres.

A T Pontifex sic dicitur, **I.** antonomasticè. **2.** Solus est Vniuersalis Papa. **3.** Ipse neminem vocat Papam.

III. Nomen, PATER PATRVM.

IV. Pon-

IV. Pontifex Christianorum. V. Summus Pontifex. VI. Princeps Sacerdotum. VII. Vicarius Christi. VIII. Caput Ecclesie. IX. Fundamentum. X. Pastor ouilia Domini. XI. Rector Domus Dei. XII. Custos Vineae. XIII. Pater & Doctor omnium. XIV. Praesul Apostolica Sedis. &c.

III. DE PAPÆ POTE- STATE SPIRITALI.

QVÆSTIO XIV.

*An Papa quæstiones Fidei ac Mo-
rum infallibili iudicio definiat?*

LUTHERVS *lib. de Conciliis*: CALVINVS *Instit. l. 4. c. 7. §. 28.* Sic & omnes Luthero-calvinista, superantes hærefiarcham Nilum, pertendunt: Papam vt Papam, etsi cum Generali Concilio quid definiret, esse posse hæreticum in se, hæresinque alios docere: Et de facto docuisse: Calvinus narrat quædam cum Cardinalibus docuisse; Animã vnã cum corpore extingui.

II. Erronea N. L. I. Papam, vt Papam, esse posse hæreticum, & de facto docuisse hæresin: sed, si absque Conc. generali definiat. Sic & plures Parisienses vt Gerson, Almain, Alphonsus à Castro, Adrianus IV, quæ infallibilitatem in Ecclesia, non in Papa, constituunt.

III. Sententia, Alberti Pighii *lib. 4. Hierarc.* Papam, etiam solum quid definientem, non posse errare.

AUTOR. Sed omnes eæ sententiæ reprobantur. 1. Vt malitiosa hæresis. 2. Vt periculosa: & erronea quoque, si accedat pertinacia pugnax: 3. Vt non sit probabilis. 4. Igitur sequitur media talis.

Papa, vt Papa, siue cum Cardinalibus,

siue cum Concilio, siue sine his solus, nõ potest quicquam definire hæreticum, ab Ecclesia tota Credendum. Sic Communis cæterorum omnium Doctorum, Infallibilitatem constituit in Pontifice, non in Concilio. Debet tamen Papa facere quod in se est, idoneos consulendo. Qui enim promisit Finem, promisit & Media Christus. Est de Fide.

I. Quia Luc. 22. *Simon, Simon ecce, &c. Ego autem rogavi pro te, vt non, &c.*
1. Sententia Parisiensium vult, oratum pro Ecclesia; Cuius figuram Petrus representabat.

AT, falsum vtrumque. Quia Dominus personam designauit vnã, *Simon, Simon; pro Te; Fides Tua; & Tu.* Et incipiens loqui in plurali, *expetiuit vos,* mutauit formam in singularem, *Te, Tua, Tu, Et Tu aliquando conuersus confirma fratres Tuos.*

2. Alii volunt, oratum pro dono perseverantiæ Petri solius.

AT secus est: Pro ea Petri, Apostolorum, & Fidelium Electorum orauit Ioann. 17. *Pater Sancte serua eos in nomine tuo, quod dedisti mihi.*

2. Quod autem pro Petro rogatum patet ex designatione personali; & distinctione hac: *Satan expetiuit vos.* Quod at verò *Tu confirma. &c.* Tamen illud Petro exoratum donum etiam ad Successores eius pertinet, Ecclesiæque Vilitatem: Sicut promissio, collatioque Clauium.

Itaque duo hic impetrauit privilegia Petro: 1. Fidem fixam & stabilem contra omnes tentationes, quoad seculo. 2. Gratiam infallibiliter Docendi. Si non primum; certè secundum peruenit ad Successores. De vtroque restantur S. Patres apud *Bell. libr. 4. de Pont. c. 1.*
Palerè